

Zakaj ni pene pred kinom?

Ni dolgo tega, ko je zazvonil telefon v blagajni kina »Mojca«: »Halo, je tam Mojca?« »Ne, tukaj je Malči, nimamo nobene Mojce,« odvrne blagajničarka. Pa se spet oglasi nekam možat otroški glasek: »Ne, če je tam kino Mojca, vprašam? Zakaj pa ne prodajate sladke pene in kostanjev pred kinom?« Začuden blagajničarka Malči pa nazaj: »Veš, srči moj, tega pa ne moremo, če prodajamo vstopnice. Pa še to je, da sladke pene sploh ne znamo kuhati.« Mali mož onstran telefonske žice je žalostno vzdihnil in odložil slušalko. In tako imamo iz tega nauk: tudi najmlajšim ne moreš vedno ustreči, čeprav bi rad. No, kdove, če jim bomo zdaj, novembra, ustregli s čudovito japonsko risanko OBUTI MAČEK? Ker pa so nekateri že pozabili na tistega prvega, še črno-belega Kekca, ki ga je pred davnimi leti zaigral Matija Bari, boste mali gledalci tokrat posegli v zgodovino slovenskega filma in si ogledali film KEKEC Jožeta Galeta. Kmalu za njim pa bo pisane jesenske barve dopolnil še Stigličev film PASTIRCI. Mnogi ste ga videli, pa povem — kdor dvakrat vidi, dvakrat uživa!

Kino ŠIŠKA, ki je moral zaradi »višje sile« preskočiti Vesoljčka (nihče se tudi ni prav zares uprl, škoda!), ponuja v začetku novembra zanimiv ameriški film POBEG V ZMAGO (Victory), ki ga je po scenariju Evana Jonesa zrežiral nestor ameriških in svetovnih režiserjev, že 80-letni John Huston. Pridobil je igralce, kot so Sylvester Stallone, Michael Caine, Max von Sydow in druge. Zgodba iz 2. svetovne vojne govori o najbolj nenavadni nogometni tekmi, kar jih poznamo, namreč o tekmi med vojaškimi ujetniki in moštvo nemške vojske. Ujetniki naj bi tekmo, ki je bila v Parizu, izkoristili za organiziran pobeg. Seveda boste šele v dvorani kina ŠIŠKA zvedeli, kako se je napeta zgodba končala. Ameriški film NINJA MASČEVALEC Sama Fustemberga se dogaja v Los Angelesu in govori o obračunu v podzemlju tega milijonskega ameriškega mesta. Seveda ima pri tem glavno besedo tehnika novih borilnih veščin. Ljubitelji karate-filmov, nova priložnost s priljubljenim BUDOM SPENCERJEM, ki ste se ga menda že zasitili — to je italijanski akcijski komedijski film BOMBARDIER, ki ga je zrežiral Michele Lupo. Lahko ste prepričani, da tudi v tem filmu njegove pesti določajo pravila igre. In ker se to dogaja v smešnih situacijah, trdimo, da gre za pustolovsko komedijo.

Marija Pavlin o stiskah današnjih dni

Pesem ji preganja grenke misli

Hči znanega borca Ludvika Zoleta, po katerem imamo v Šiški poimenovano tudi ulico, danes biva v Regentovi 21. Marija Pavlin ima 62 let in našli smo jo na dvorišču, kjer je s pletenjem v rokah nastavljala obraz še zadnjim toplim jesenskim sončnim žarkom. Povabila nas je v skromno kuhinjo in dejala:

»Semle smo iz Dolenjske prišli leta 1935. Takrat je bil tule okoli še gozd in močvirje, hiša je stala pravzaprav na barjanskih tleh. Pa pogledajte danes...«

O gozdu tod sedaj ni sledov, krog in krog se penjejo v nebo visoki stanovanjski bloki in Dravljice pravzaprav izgubljajo nekdanji vaški značaj. Vendar pa smo hoteli nekoliko poklepetati z Marijo o njeni življenjski poti. Ludvik Zole je imel štiri hčere, Marija se je rodila v Ra-

me spustili. Za nameček so me istega dne zgrabili še v Novem mestu. Tam pa sem se tako drla, da so me menda zato izpustili.«

Tudi Marijin mož je bil krojač in je na Tolstem vrhu šival obleke za partizane. Dejali so, da več koristi kot šivankar in so mu naredili naziv partizanski krojač. Najtežje je bilo Mariji, ko so ji moža beli zaprli, rodila je otroka in tesnobe ni bilo ne konca ne kraja. Nekako srečno se je potem vse razpletlo, moža so spustili:

»Občutek svobode je bil lep, toda začetek je bil težak. Leta 1946 smo se vrnili v Ljubljano.«

Marija in mož sta se zagnala v delo. Dvajset let je bila članica odreda Rdečega križa:

»Zbirali smo oblačila, različno pomoč, čevlje,« je povedala Marija in se nekoliko otožno zazrla skozi okno: »Zdaj pa, kot vidite, bi skoraj vse to tudi sama potrebovala. Nič si ne morem privoščiti, nič. Ne morem si kupiti niti kurjave, s težavo plačam elektriko, nimam pralnega stroja, nimam televizorja...«

Z 11.000 dinarji družinske pokojnine si le redko privoščijo meso, o poštenih čevljih pa lahko le razmišlja. Res, Marija ima tri odrasle otroke, ki jo sicer obiskujejo, vendar od njih ne zahteva ničesar, saj imajo svoje težave. Pa tudi zakaj? Vsakdo na tem svetu si želi biti vsaj toliko samostojen, da dostojno živi:

»Delala sem kot snažilka v Zavodu za rehabilitacijo invalidov, tam si dobre osnove za pokojnino nisem nabrala. Pokojni mož tudi ne, saj je bil obratovodja v nekdanjih Modnih oblačilih prav takrat, ko je tamkaj šlo najslabše. Do nedavna sem prejela manj kot 8.000 dinarjev pokojnine. S tem se ni dalo živeti. Pomagala sem si z dodatnimi deli, zdaj pa sem bolna in zanič.«

Veliko grenkobe je bilo v teh besedah. Zakaj, se sprašuje Marija, toliko slavošpevov in obilice besed na pokopališčih, ko pa še za živa ljudem ne gre dobro. Pa vendar si Marija tegobe preganja s pesmijo. Rada zapoje in takrat postane vedra, tudi svet se lepše obarva:

»Imam šest vnukov, kljub vsemu svojo hišico in svojo svobodo. In dober štedilnik mi je uspelo kupiti, nemara kdaj tole kuhinjo uspem še dobro posodobiti...«

Toliko smo se pogovorili z Marijo. Nikoli ji ni padala mana z neba, kot pravimo, vedno je živela skromno. Med najtemnejšimi urami majhnega naroda je tudi ona primaknila droben kamenček k temu, kar danes imamo. Resda za ta prispevek ni bilo slišati, vendar se zdi, da je takih prispevkov bilo največ. Drobni, tihhi kamenčki v veličastnem mozaiku svobode in povojne graditve. To pa tudi Mariji Pavlinovi daje pravico dostojno živeti...

Bogomir Šefic
Foto: Jože Čurin

zborju pri Čatežu. Krojač se je s težavo tolkel skozi življenje, umrla mu je žena in hčere je vzel k sebi stari oče na Malo Loko pri Trebnjem. V Ljubljano je Marija prišla k očetju, ko se je ponovno poročil:

»Pomagala sem mačehi plesti in poročila sem se prav tisti dan, ko so v mesto prišli Italijani.«

Družina se je med vojno raztepla, Marija z možem se je umaknila najprej v Sentjernej, kasneje v vas Stranje pri Beli cerkvi in še kasneje na Tolsti vrh. Že leta 1941 je tamkaj videla prvega partizana, kmalu se je povezala in hodila za začetek v Ljubljano po cigarete:

»Nekoč so me v Ljubljani Italijani zalotili. Dobila sem jih s puškinim kopitom, potem so